

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

**Bruksela, 5 czerwca 2019 r.
(OR. en)**

**2018/0172 (COD)
LEX 1930**

**PE-CONS 11/1/19
REV 1**

**ENV 44
MI 36
IND 12
CONSOM 20
COMPET 38
MARE 2
PECHE 22
RECH 28
SAN 20
ENT 12
ECOFIN 29
CODEC 100**

**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
W SPRAWIE ZMNIEJSZENIA WPŁYWU
NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW Z TWORZYW SZTUCZNYCH NA ŚRODOWISKO**

**DYREKTYWA
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/...**

z dnia 5 czerwca 2019 r.

w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą³,

¹ Dz.U. C 62 z 15.2.2019, s. 207.

² Dz.U. C 461 z 21.12.2018, s. 210.

³ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 27 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 21 maja 2019 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wysoka funkcjonalność i względnie niskie koszty tworzyw sztucznych oznaczają, że stają się one w coraz większym stopniu wszechobecne w życiu codziennym. Choć tworzywa sztuczne odgrywają użyteczną rolę w gospodarce i mają ważne zastosowania w wielu sektorach, coraz większa skala ich wykorzystania do krótkotrwałych zastosowań, nieprzewidujących ponownego użycia ani opłacalnego recyklingu tych tworzyw, oznacza, że modele ich produkcji i stosowania stają się coraz bardziej nieefektywne i liniowe. Z tego powodu w kontekście planu działania UE dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym określonego w komunikacie Komisji z dnia 2 grudnia 2015 r. zatytułowanym „Zamknięcie obiegu – plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym” Komisja stwierdziła w europejskiej strategii na rzecz tworzyw sztucznych określonej w komunikacie Komisji z dnia 16 stycznia 2018 r. zatytułowanym „Europejska strategia na rzecz tworzyw sztucznych w gospodarce o obiegu zamkniętym”, że aby osiągnąć zamknięty obieg w całym cyklu życia tworzyw sztucznych, należy uporać się z problemem, jakim jest generowanie coraz większych ilości odpadów tworzyw sztucznych oraz przedostawanie się odpadów tworzyw sztucznych do środowiska, w szczególności do środowiska morskiego. Europejska strategia na rzecz tworzyw sztucznych stanowi krok w kierunku ustanowienia gospodarki o obiegu zamkniętym, w której projektowanie i produkowanie tworzyw sztucznych i produktów z tworzyw sztucznych w pełni uwzględnia potrzeby w zakresie ponownego użycia, napraw i recyklingu, i w której tworzy się i propaguje bardziej zrównoważone materiały. Znaczny negatywny wpływ na środowisko, zdrowie i gospodarkę powodowany przez niektóre produkty z tworzyw sztucznych wymaga ustanowienia specjalnych ram prawnych, by skutecznie zmniejszać te niepożądane efekty.

- (2) Niniejsza dyrektywa propaguje podejścia wspomagające gospodarkę o obiegu zamkniętym, które dają pierwszeństwo zrównoważonym i nietoksycznym produktom wielokrotnego użytku i systemom ponownego użycia zamiast produktom jednorazowego użytku, które mają przede wszystkim na celu zmniejszenie ilości generowanych odpadów. Takie zapobieganie powstawaniu odpadów znajduje się na szczycie hierarchii postępowania z odpadami zapisanej w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE¹. Niniejsza dyrektywa przyczyni się do osiągnięcia celu zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) nr 12 dotyczącego zapewnienia zrównoważonych wzorców konsumpcji i produkcji, który stanowi część Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 25 września 2015 r. Dzięki utrzymywaniu wartości produktów i materiałów przez jak najdłuższy czas i wytwarzaniu mniejszej ilości odpadów gospodarka Unii może stać się bardziej konkurencyjna i bardziej odporna, a jednocześnie w mniejszym stopniu eksploatować cenne zasoby i środowisko naturalne.
- (3) Odpady w środowisku morskim są z natury rzeczy transgraniczne i są uznawane za coraz większy problem globalny. Zmniejszenie ilości odpadów w środowisku morskim ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celu zrównoważonego rozwoju ONZ nr 14 dotyczącego ochrony i zrównoważonego wykorzystywania oceanów, mórz i zasobów morskich na rzecz zrównoważonego rozwoju. Unia musi odgrywać swoją rolę w zapobieganiu powstawaniu odpadów w środowisku morskim i rozwiązywaniu tego problemu oraz dążyć do tego, by wyznaczała ona standardy dla całego świata. W tym kontekście Unia współpracuje z partnerami na wielu forach międzynarodowych, takich jak G20, G7 i ONZ, by propagować podejmowanie wspólnie uzgodnionych działań, a niniejsza dyrektywa stanowi element działań Unii w tym zakresie. Aby wysiłki te były skuteczne, ważne jest również, aby wywóz z Unii odpadów tworzyw sztucznych nie powodował zwiększenia ilości odpadów w środowisku morskim w innych regionach świata.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

- (4) Zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych z dnia 10 grudnia 1982 r. o prawie morza (UNCLOS)¹, Konwencją z dnia 29 grudnia 1972 r. o zapobieganiu zanieczyszczeniu mórz przez zatapianie odpadów i innych substancji z 1972 r. („konwencja londyńska”) i protokołem do niej z 1996 r. („protokół londyński”), załącznikiem V do Międzynarodowej konwencji o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki, 1973 (MARPOL), w brzmieniu określonym Protokołem z 1978 r. do tej konwencji, i Konwencją bazylejską z dnia 22 marca 1989 r. o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych² oraz z unijnymi przepisami dotyczącymi odpadów, a mianowicie dyrektywą 2008/98/WE i dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/59/WE³, państwa członkowskie są zobowiązane do zapewnienia bezpiecznego dla środowiska gospodarowania odpadami, aby zapobiegać powstawaniu odpadów w środowisku morskim pochodzących zarówno z morza, jak i lądu i zmniejszyć ich ilość. Zgodnie z unijnymi przepisami dotyczącymi odpadów, a mianowicie dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE⁴ i 2008/56/WE⁵, państwa członkowskie są również zobowiązane do rozwiązania problemu odpadów w środowisku morskim w przypadku gdy utrudnia im on osiągnięcie dobrego stanu środowiska swoich wód morskich, także jako wkład w realizację celu zrównoważonego rozwoju ONZ nr 14.

¹ Dz.U. L 179 z 23.6.1998, s. 3.

² Dz.U. L 39 z 16.2.1993, s. 3.

³ Dyrektywa 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku (Dz.U. L 332 z 28.12.2000, s. 81).

⁴ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa w sprawie strategii morskiej) (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19).

- (5) Zgodnie z dokonany m pomiarem zaśmiecenia plaż tworzywa sztuczne stanowi  80–85 % odpadów w środowisku morskim w Unii, przy czym artykuły jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych stanowi  50 %, a przedmioty związane z połowami –27 % całości odpadów w środowisku morskim. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych obejmują szeroką gam  powszechnie stosowanych szybko zbywalnych produktów konsumpcyjnych, które są wyrzucane po tym, jak zostały jednorazowo użyte zgodnie ze swoim przeznaczeniem, są rzadko poddawane recyklingowi i łatwo stają się śmieciami. Znaczna częśc narzędzi połowowych wprowadzonych do obrotu nie jest zbierana w celu przetwarzania. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne stanowi  zatem szczególnie poważny problem w kontekście odpadów w środowisku morskim, stwarzają poważne zagrożenie dla ekosystemów morskich, różnorodności biologicznej i zdrowia człowieka oraz mają negatywny wpływ na takie rodzaje działalności jak turystyka, rybołówstwo i  egluga.

- (6) Właściwe gospodarowanie odpadami ma zasadnicze znaczenie dla zapobiegania powstawaniu wszelkiego rodzaju zaśmiecenia, w tym środowiska morskiego. Istniejące przepisy unijne, a mianowicie dyrektywy 2008/98/WE, 2000/59/WE, 2000/60/WE i 2008/56/WE oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009¹, oraz instrumenty polityczne umożliwiają pewne działania regulacyjne mające na celu rozwiązanie kwestii odpadów w środowisku morskim. W szczególności odpady tworzyw sztucznych podlegają ogólnym unijnym środkom i celom w zakresie gospodarowania odpadami, takim jak cel w zakresie recyklingu odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych określony w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE² i cel europejskiej strategii na rzecz tworzyw sztucznych dotyczący zapewnienia, aby do 2030 r. wszystkie opakowania z tworzyw sztucznych wprowadzone do obrotu w Unii można było ponownie wykorzystać lub z łatwością poddać recyklingowi. Wpływ tych środków na problem odpadów w środowisku morskim nie jest jednak wystarczający oraz istnieją różnice w zakresie i poziomie ambicji poszczególnych środków krajowych mających na celu zapobieganie powstawaniu i zmniejszenie ilości odpadów w środowisku morskim. Ponadto niektóre z tych środków, w szczególności ograniczenia rynkowe dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, mogą tworzyć bariery handlowe i zakłócać konkurencję w Unii.

¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające unijny system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

² Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10).

- (7) Aby skoncentrować działania tam, gdzie są one najbardziej potrzebne, niniejsza dyrektywa powinna obejmować tylko te produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które są najczęściej znajdowane na plażach w Unii, a także narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne oraz produkty wykonane z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych. Według szacunków produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte środkami niniejszej dyrektywy stanowią około 86 % produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych znajdujących na plażach w Unii. Szklane i metalowe pojemniki na napoje nie powinny być objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, ponieważ nie znajdują się wśród produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych najczęściej znajdujących na plażach w Unii.
- (8) Mikrodrobiny tworzyw sztucznych nie wchodzą bezpośrednio w zakres stosowania niniejszej dyrektywy, jednak przyczyniają się do zwiększania ilości odpadów w środowisku morskim i Unia powinna w związku z tym przyjąć kompleksowe podejście dotyczące tego problemu. Unia powinna zachęcać wszystkich producentów do rygorystycznego ograniczenia ilości mikrodrobin tworzy sztucznych w składzie swoich produktów.
- (9) Zanieczyszczenie powierzchni ziemi i zanieczyszczenie gleby większymi przedmiotami z tworzyw sztucznych oraz pochodzącymi z nich fragmentami lub mikrodrobinami tworzyw sztucznych może mieć znaczną skalę, a takie tworzywa sztuczne mogą przedostawać się do środowiska morskiego.

- (10) Niniejsza dyrektywa stanowi *lex specialis* w stosunku do dyrektyw 94/62/WE i 2008/98/WE. W przypadku wystąpienia konfliktu między tymi dyrektywami a niniejszą dyrektywą, pierwszeństwo powinna mieć niniejsza dyrektywa w ramach zakresu jej stosowania. Dotyczy to ograniczeń w zakresie wprowadzania do obrotu. W szczególności w przypadku środków służących zmniejszeniu stosowania, wymogów dotyczących produktu, wymogów dotyczących oznakowania i rozszerzonej odpowiedzialności producenta niniejsza dyrektywa uzupełnia dyrektywy 94/62/WE i 2008/98/WE oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE¹.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 1).

- (11) Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych mogą być produkowane z szerokiej gamy tworzyw sztucznych. Tworzywa sztuczne definiuje się zazwyczaj jako materiały polimerowe, do których mogły zostać dodane dodatki. Definicja taka obejmowałaby jednak niektóre polimery naturalne. Niezmodyfikowane polimery naturalne w rozumieniu definicji „substancji niemodyfikowanej chemicznie” zawartej w art. 3 pkt 40 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1907/2006¹ nie powinny być objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, ponieważ naturalnie występują w środowisku. W związku z powyższym, do celów niniejszej dyrektywy, definicję polimerów zawartą w art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 należy dostosować i wprowadzić oddzielną definicję. Tworzywa sztuczne produkowane przy użyciu zmodyfikowanych polimerów naturalnych lub tworzywa sztuczne produkowane z biopochodnych, kopalnych lub syntetycznych substancji wyjściowych nie występują naturalnie, powinny zostać zatem objęte niniejszą dyrektywą. W związku z tym zmodyfikowana definicja tworzyw sztucznych powinna obejmować oparte na polimerach artykuły gumowe oraz biopochodne i ulegające biodegradacji tworzywa sztuczne, zarówno pochodzące z biomasy, jak i mające ulec biodegradacji z upływem czasu. Farby, atramenty i kleje nie powinny być przedmiotem niniejszej dyrektywy, w związku z czym również te materiały polimerowe nie powinny wchodzić w zakres tej definicji.

¹ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

- (12) Aby jasno określić zakres stosowania niniejszej dyrektywy, należy zdefiniować pojęcie „produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”. Z zakresu definicji należy wyłączyć produkty z tworzyw sztucznych przeznaczone, zaprojektowane lub wprowadzone do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych są zwykle przeznaczone od użycia tylko raz lub przez krótki okres czasu zanim zostaną wyrzucone. Nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i nawilżone chusteczki do użytku domowego również powinny być objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, natomiast chusteczki nawilżane do użytku przemysłowego powinny być z niego wyłączone. Aby doprecyzować, czy dany produkt należy uznać za produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów niniejszej dyrektywy, Komisja powinna opracować wytyczne dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. W świetle kryteriów zawartych w niniejszej dyrektywie, przykładami pojemników na żywność, które należy uznać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów niniejszej dyrektywy, są pojemniki na żywność typu fast food lub zawierające zimną lub podgrzaną żywność pudełka na posiłki, kanapki, wrapy i sałatki lub pojemniki na żywność świeżą lub przetworzoną, niewymagającą dalszej obróbki, taką jak owoce, warzywa lub desery. Przykładami pojemników na żywność, których nie należy uznawać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów niniejszej dyrektywy, są pojemniki na żywność zawierające żywność suszoną lub zimną żywność wymagającą dalszej obróbki, pojemniki zawierające więcej niż jedną porcję żywności lub pojemniki zawierające jedną porcję żywności sprzedawane w ilości większej niż jedna sztuka.

Przykładami pojemników na napoje, które należy uznać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, są butelki na napoje lub wielomateriałowe opakowania na napoje stosowane do piwa, wina, wody, napojów orzeźwiających, soków i nektarów, napojów w proszku lub mleka, ale nie są nimi kubki na napoje, gdyż do celów niniejszej dyrektywy uznawane są za odrębną kategorię produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Szklane i metalowe pojemniki na napoje nie powinny być objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, ponieważ nie znajdują się one wśród produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych najczęściej znajdowanych na plażach w Unii. Komisja powinna jednak, przy okazji przeglądu niniejszej dyrektywy, dokonać oceny między innymi dotyczącej zakrętek i wieczek wykonanych z tworzyw sztucznych stosowanych w szklanych i metalowych pojemnikach na napoje.

- (13) Działania wobec produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy powinny obejmować jeden środek lub większą ich liczbę, w zależności od różnych czynników, takich jak dostępność odpowiednich i bardziej zrównoważonych produktów alternatywnych, możliwość zmiany modeli konsumpcji oraz zakres, w jakim produkty te są już objęte istniejącymi przepisami unijnymi.

- (14) W przypadku niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych odpowiednie i bardziej zrównoważone produkty alternatywne nie są jeszcze łatwo dostępne i oczekuje się, że stosowanie większości takich produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wzrośnie. Aby odwrócić tę tendencję i wspierać działania na rzecz bardziej zrównoważonych rozwiązań, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do podjęcia koniecznych środków – na przykład poprzez ustanowienie krajowych celów w zakresie zmniejszenia stosowania – aby osiągnąć ambitne i stałe zmniejszenie stosowania tych produktów, nie zagrażając higienie żywności, bezpieczeństwu żywności, dobrym praktykom w zakresie higieny, dobrym praktykom w zakresie produkcji, informacjom dla konsumentów ani wymogom w zakresie identyfikowalności określonym w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002¹, (WE) nr 852/2004² i (WE) nr 1935/2004³ oraz w innych odpowiednich przepisach dotyczących bezpieczeństwa, higieny i znakowania żywności. W odniesieniu do tych środków państwa członkowskie powinny mieć jak najambitniejsze cele, które powinny wywołać odwrócenie w znacznym stopniu tendencji wzrostowych związanych ze stosowaniem tych produktów i prowadzić do mierzalnego, ilościowego zmniejszenia ich stosowania. Środki te powinny uwzględniać wpływ tych produktów w całym cyklu ich życia, w tym w przypadku, gdy znajdują się w środowisku morskim, a także powinny być zgodne z hierarchią postępowania z odpadami.

¹ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

² Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 1).

³ Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4).

Jeżeli państwa członkowskie zdecydują o realizacji tego obowiązku poprzez wprowadzenie ograniczeń rynkowych, powinny zapewnić, aby ograniczenia te były proporcjonalne i niedyskryminujące. Państwa członkowskie powinny zachęcać do stosowania produktów, które nadają się do wielokrotnego użytku, a gdy staną się odpadami – do przygotowania do ponownego użycia i poddania recyklingowi.

- (15) W przypadku innych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych łatwo dostępne, a także przystępne cenowo, są odpowiednie i bardziej zrównoważone produkty alternatywne. Aby ograniczyć negatywny wpływ takich produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na środowisko, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do zakazania ich wprowadzania do obrotu. W ten sposób wspierałyby one stosowanie tych łatwo dostępnych i bardziej zrównoważonych produktów alternatywnych oraz innowacyjnych rozwiązań na rzecz bardziej zrównoważonych modeli biznesowych, alternatywnych produktów wielokrotnego użytku oraz zastępowania materiałów. Wprowadzone w niniejszej dyrektywie ograniczenia w zakresie wprowadzaniu do obrotu powinny obejmować również produkty wykonane z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych, ponieważ ten rodzaj tworzyw sztucznych nie ulega właściwej biodegradacji, a przez to przyczynia się do zanieczyszczenia środowiska mikrodrobinami tworzyw sztucznych, nie nadaje się do kompostowania, ma negatywny wpływ na recykling tradycyjnych tworzyw sztucznych i nie przynosi potwierdzonych korzyści środowiskowych. Ponadto ze względu na zaśmiecenie środowiska morskiego dużą ilością polistyrenu ekspandowanego oraz dostępność produktów alternatywnych należy ograniczyć również użycie jednorazowych pojemników na żywność i napoje oraz kubków na napoje wykonanych z polistyrenu ekspandowanego.

- (16) Zawierające tworzywa sztuczne filtry do wyrobów tytoniowych to drugie pod względem częstotliwości znajdowania na plażach w Unii produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Należy zmniejszyć olbrzymi wpływ na środowisko powodowany przez odpady pochodzące ze stosowania wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne, które są wyrzucane bezpośrednio do środowiska. Oczekuje się, że poprzez innowacje i rozwój produktów opracowane zostaną produkty stanowiące realną alternatywę dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne; należy je przyspieszyć. Systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta obejmujące wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne powinny również zachęcać do innowacji, prowadząc do opracowania zrównoważonych produktów alternatywnych dla zawierających tworzywa sztuczne filtrów do wyrobów tytoniowych. Państwa członkowskie powinny propagować szeroki wachlarz środków w celu zmniejszenia zaśmiecenia pochodzącego ze stosowania wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne.
- (17) Wykonane z tworzyw sztucznych zakrętki i wieczka używane do pojemników na napoje należą do artykułów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych najczęściej znajdujących na plażach w Unii. Z tego powodu wprowadzanie do obrotu pojemników na napoje, które są produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, powinno być dozwolone tylko wtedy, gdy spełniają one określone wymagania w zakresie projektu produktu, które znacznie zmniejszają rozprzestrzenianie w środowisku używanych do pojemników na napoje zakrętek i wieczek wykonanych z tworzyw sztucznych. W przypadku pojemników na napoje, które są zarówno produktami i opakowaniami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymóg ten stanowi uzupełnienie określonych w załączniku II do dyrektywy 94/62/WE zasadniczych wymogów dotyczących składu opakowań oraz ich przydatności do wielokrotnego użytku i odzysku, w tym recyklingu.

Aby ułatwić zapewnienie zgodności z wymogiem w zakresie projektu produktu i zapewnić sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego, należy opracować normę zharmonizowaną przyjętą zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012¹, przy czym zgodność z tą normą powinna stwarzać domniemanie zgodności z tymi wymogami. Dlatego też terminowe opracowanie normy zharmonizowanej jest sprawą najwyższej wagi dla zapewnienia skutecznego wdrożenia niniejszej dyrektywy. Należy przewidzieć wystarczająco dużo czasu na opracowanie normy zharmonizowanej oraz umożliwienie producentom dostosowania ich łańcuchów produkcyjnych w odniesieniu do wdrożenia wymogu w zakresie projektu produktu. Aby zapewnić zamknięty obieg użytkowania tworzyw sztucznych, należy propagować stosowanie na rynku materiałów pochodzących z recyklingu. Należy zatem wprowadzić wymogi dotyczące obowiązkowej minimalnej zawartości tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach na napoje.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

- (18) Produkty z tworzyw sztucznych powinny być produkowane z uwzględnieniem ich całkowitego okresu żywotności. Przy projektowaniu produktów z tworzyw sztucznych należy zawsze uwzględniać fazy produkcji i użytkowania oraz możliwości ponownego użycia i recyklingu produktu. W przeglądzie, który należy przeprowadzić zgodnie z art. 9 ust. 5 dyrektywy 94/62/WE, Komisja powinna uwzględnić porównanie odnośnych właściwości różnych materiałów opakowaniowych, w tym opakowań wielomateriałowych, na podstawie ocen cyklu życia i ze szczególnym uwzględnieniem zapobiegania powstawaniu odpadów i projektowania z myślą o obiegu zamkniętym.
- (19) By chronić zdrowie kobiet, należy unikać stosowania niebezpiecznych substancji chemicznych w podpaskach, tamponach i aplikatorach tamponów. W ramach procesu wprowadzania ograniczeń na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Komisja powinna dokonać oceny dalszych ograniczeń takich substancji.

- (20) Niektóre produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych przedostają się do środowiska przez system kanalizacyjny w wyniku nieodpowiedniego unieszkodliwiania lub w wyniku innego nieodpowiedniego uwalniania do środowiska.”. Unieszkodliwianie przez system kanalizacyjny może ponadto powodować znaczne szkody ekonomiczne w sieciach kanalizacyjnych, zatykając pompy i rury. W przypadku tych produktów często brakuje informacji o ich właściwościach materiałowych lub o odpowiednich sposobach unieszkodliwiania odpadów. Z tego powodu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które są często unieszkodliwiane przez system kanalizacyjny lub unieszkodliwiane w inny nieodpowiedni sposób, powinny podlegać wymogom dotyczącym oznakowania. Oznakowanie powinno informować konsumentów o odpowiednich metodach gospodarowania odpadami w przypadku danego produktu lub o niewskazanych sposobach unieszkodliwiania odpadów w przypadku danego produktu zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami oraz o obecności tworzyw sztucznych w tym produkcie, jak również o wynikających z tego faktu negatywnym wpływie na środowisko w przypadku zaśmiecania lub innego nieodpowiedniego sposobu unieszkodliwiania danego produktu. Oznakowanie powinno, zależnie od przypadku, być umieszczone na opakowaniu produktu albo bezpośrednio na samym produkcie. Komisja powinna być uprawniona do ustanowienia zharmonizowanych specyfikacji dotyczących oznaczania, a dokonując tego powinna, w stosownych przypadkach, przetestować z udziałem reprezentatywnych grup konsumentów odbiór proponowanego oznakowania, aby upewnić się, że jest ono skuteczne i zrozumiałe. Wymogi dotyczące oznakowania są już wymagane w przypadku narzędzi połowowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1224/2009.

- (21) W odniesieniu do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, dla których nie istnieją łatwo dostępne odpowiednie i bardziej zrównoważone produkty alternatywne, państwa członkowskie powinny, zgodnie z zasadą zanieczyszczający płaci, wprowadzić również systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta, aby pokryć niezbędne koszty gospodarowania odpadami i sprzątania zaśmiecenia oraz koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, których celem jest zapobieganie i ograniczanie takiego zaśmiecania. Pokrycie tych kosztów nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia tych usług i powinny być ustalane, z zachowaniem przejrzystości, między zainteresowanymi podmiotami.

- (22) W dyrektywie 2008/98/WE określono ogólne wymagania minimalne dotyczące systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Wymagania te powinny mieć zastosowanie do systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy, bez względu na sposób ich wdrożenia – na podstawie aktu ustawodawczego lub na podstawie umów zgodnie z niniejszą dyrektywą. To, czy określone wymagania mają zastosowanie, zależy od charakterystyki produktu. W przypadku wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne, chusteczek nawilżanych i balonów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do zapewnienia właściwego ich przetwarzania zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami nie jest wymagana selektywna zbiórka. Dlatego też wprowadzenie selektywnej zbiórki w przypadku tych produktów nie powinno być obowiązkowe. Niniejsza dyrektywa powinna ustanowić dodatkowe w stosunku do przewidzianych w dyrektywie 2008/98/WE wymagania w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, na przykład wymaganie dotyczące pokrywania przez producentów niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych kosztów sprzątania odpadów. Powinna również istnieć możliwość pokrywania kosztów stworzenia specjalnej infrastruktury do zbierania odpadów pochodzących ze stosowania wyrobów tytoniowych, na przykład odpowiednich pojemników na odpady w miejscach częstego zaśmiecania. Metoda obliczania kosztów sprzątania odpadów powinna uwzględniać kwestie związane z proporcjonalnością. Z myślą o minimalizacji kosztów administracyjnych państwa członkowskie powinny móc ustalić wkłady finansowe na rzecz kosztów sprzątania odpadów poprzez ustanowienie odpowiednich, wieloletnich kwot zryczałtowanych.

- (23) W przypadku odpadów w środowisku morskim, fakt że w dużym odsetku składają się one z tworzyw sztucznych pochodzących z wyrzuconych, w tym porzuconych lub utraconych, narzędzi połowowych, wskazuje na to, że istniejące wymogi prawne określone w rozporządzeniu (WE) nr 1224/2009, dyrektywie 2000/59/WE i dyrektywie 2008/98/WE nie zapewniają wystarczających zachęt do zwracania takich narzędzi połowowych na ląd do celów ich zbierania i przetwarzania. System opłaty pośredniej ustanowiony w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/ ...¹⁺ przewiduje system w celu usuwania zachęt, dla których statki zrzuciły odpady do morza, oraz zapewnia prawo odprowadzania odpadów. System ten należy jednak uzupełnić dalszymi zachętami finansowymi dla rybaków do dostarczania ich narzędzi połowowych stanowiących odpady na ląd, aby uniknąć jakiegokolwiek potencjalnego wzrostu należnej opłaty pośredniej za odpady. Ponieważ wykonane z tworzyw sztucznych elementy narzędzi połowowych mają duży potencjał w zakresie recyklingu, państwa członkowskie powinny, zgodnie z zasadą zanieczyszczający płaci, wprowadzić rozszerzoną odpowiedzialność producenta za narzędzia połowowe i elementy narzędzi połowowych zawierające tworzywa sztuczne, aby zapewnić selektywną zbiórkę narzędzi połowowych stanowiących odpady oraz umożliwić finansowanie bezpiecznego dla środowiska gospodarowania narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady, a w szczególności ich recyklingu.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/ ... z dnia ... w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów ze statków, zmieniająca dyrektywę 2010/65/UE i uchylająca dyrektywę 2000/59/WE (Dz.U. ...).

⁺ Dz.U.: proszę wstawić w tekście numer dyrektywy zawartej w dokumencie PE-CONS 85/18 (2018/0012 (COD)) oraz numer, datę i odniesienie do Dz.U tej dyrektywy w przypisie.

- (24) W ramach rozszerzonej odpowiedzialności producenta dotyczącej zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych państwa członkowskie powinny prowadzić monitoring i ocenę tych narzędzi, zgodnie z obowiązkami w zakresie sprawozdawczości określonymi w niniejszej dyrektywie.
- (25) Chociaż wszystkie odpady w środowisku morskim zawierające tworzywa sztuczne stanowią zagrożenie dla środowiska oraz zdrowia człowieka i trzeba rozwiązać ten problem, należy również uwzględnić kwestie związane z proporcjonalnością. Dlatego też sami rybacy i rzemieślnicy wykonujący narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne nie powinni być uznawani za producentów i nie powinni być odpowiedzialni za spełnianie obowiązków producenta związanych z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta.
- (26) Zachęty ekonomiczne i zachęty innego rodzaju mające wspierać dokonywanie zrównoważonych wyborów przez konsumentów i propagować ich odpowiedzialne zachowanie mogą być skutecznym narzędziem realizacji celów niniejszej dyrektywy.

- (27) Butelki na napoje będące produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych należą do odpadów w środowisku morskim najczęściej znajdowanych na plażach w Unii. Wynika to z nieskutecznych systemów selektywnej zbiórki i niskiego uczestnictwa konsumentów w tych systemach. Konieczne jest wspieranie bardziej efektywnych systemów selektywnej zbiórki. W związku z tym należy wyznaczyć minimalny cel w zakresie selektywnej zbiórki w przypadku butelek na napoje będących produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Choć obowiązek prowadzenia selektywnej zbiórki odpadów wymaga, by odpady były rozdzielane zależnie od ich rodzaju i charakteru, powinno być możliwe prowadzenie wspólnej zbiórki niektórych rodzajów odpadów, pod warunkiem, że nie będzie to stanowić przeszkody dla wysokiej jakości recyklingu – zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami i zgodnie z art. 10 ust. 2 i art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2008/98/WE. Ustanowienie celu w zakresie selektywnej zbiórki powinno być oparte na liczbie wprowadzonych do obrotu w danym państwie członkowskim jednorazowych butelek na napoje z tworzyw sztucznych lub na generowanej w danym państwie członkowskim ilości odpadów pochodzących z jednorazowych butelek na napoje z tworzyw sztucznych. Podczas obliczania ilości odpadów wygenerowanych w danym państwie członkowskim powinno się odpowiednio uwzględniać wszystkie odpady pochodzące z jednorazowych butelek na napoje z tworzyw sztucznych, w tym butelki, które zostały pozostawione w miejscach do tego nieprzeznaczonych, zamiast ich unieszkodliwienia poprzez system zbierania odpadów. Państwa członkowskie powinny być w stanie osiągnąć ten minimalny cel przez wyznaczenie odrębnych celów w zakresie selektywnej zbiórki w przypadku butelek na napoje będących produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta, przez ustanowienie systemów zwrotu kaucji lub wykorzystanie wszelkich innych środków, które uznają za stosowne. Będzie to miało bezpośredni, pozytywny wpływ na poziom zbierania, jakość zebranego materiału i jakość recyklatów oraz stworzy możliwości sektorowi recyklingu i rynkowi recyklatów. Przyczyni się też do osiągnięcia określonych w dyrektywie 94/62/WE celów w zakresie recyklingu odpadów opakowaniowych.

- (28) Aby zapobiec zaśmiecaniu i innym nieodpowiednim sposobom unieszkodliwiania odpadów prowadzącym do powstawania odpadów w środowisku morskim zawierających tworzywa sztuczne, konieczne jest, aby konsumenci produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i inni użytkownicy narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne byli właściwie informowani o dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku i systemów wielokrotnego użytku, dostępnych najbardziej odpowiednich metodach gospodarowania odpadami lub niewskazanych sposobach ich unieszkodliwiania, o najlepszych praktykach w zakresie należytego gospodarowania odpadami i wpływie na środowisko złych praktyk w zakresie unieszkodliwiania odpadów, a także o zawartości tworzyw sztucznych w niektórych produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i narzędziach połowowych, a także o wpływie nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów na sieci kanalizacyjne. Państwa członkowskie powinny zatem być zobowiązane do podejmowania środków służących upowszechnianiu wiedzy, aby zapewnić przekazywanie takich informacji tym konsumentom i użytkownikom. Informacje te nie powinny zawierać żadnych treści promocyjnych zachęcających do stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Państwa członkowskie powinny być w stanie wybrać środki, które są najodpowiedniejsze ze względu na charakter produktu lub jego stosowanie. Producenci produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne powinni – w ramach swoich obowiązków rozszerzonej odpowiedzialności producenta – pokrywać koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy.

- (29) Celem niniejszej dyrektywy jest ochrona środowiska i zdrowia człowieka. Jak wielokrotnie przypominał Trybunał Sprawiedliwości, zasadnicze wyłączenie możliwości powoływania się przez zainteresowane osoby na ustanowiony w dyrektywie obowiązek byłoby sprzeczne z wiążącym charakterem, jaki przyznaje dyrektywom art. 288 akapit trzeci Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Spostrzeżenie to zachowuje swoją ważność w szczególności w stosunku do dyrektywy, której celem jest zapobieganie wpływowi niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko wodne i zmniejszanie takiego wpływu.
- (30) By dokonać oceny wdrożenia niniejszej dyrektywy, ważne jest monitorowanie poziomów odpadów w środowisku morskim w Unii. Na podstawie dyrektywy 2008/56/WE państwa członkowskie mają obowiązek regularnego monitorowania właściwości i ilości odpadów w środowisku morskim, w tym odpadów w środowisku morskim z tworzyw sztucznych. Zgromadzone w wyniku tego monitorowania dane mają być również przekazywane Komisji.
- (31) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywa oraz powinny podjąć wszelkie środki konieczne do zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

- (32) Zgodnie z pkt 22 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r.¹ Komisja powinna dokonać oceny niniejszej dyrektywy. Ocena ta powinna opierać się na zebranych doświadczeniach i danych zgromadzonych podczas wdrażania niniejszej dyrektywy oraz danych zgromadzonych zgodnie z dyrektywami 2008/56/WE i 2008/98/WE. Ocena ta powinna stanowić podstawę oceny możliwych dalszych środków, w tym wyznaczenia unijnych celów w zakresie zmniejszenia ilości odpadów do roku 2030 r. i na kolejne lata, oraz oceny, czy w świetle monitorowania odpadów w środowisku morskim w Unii załącznik, w którym wymienione zostały produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymaga przeglądu oraz czy zakres stosowania niniejszej dyrektywy może zostać rozszerzony, by objąć nim inne produkty jednorazowego użytku.

¹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (33) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do metody obliczania i weryfikacji rocznego poziomu stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, dla których wyznaczono cele w zakresie zmniejszenia stosowania, zasady obliczania i weryfikacji osiągnięcia celów w zakresie minimalnej zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w jednorazowych butelkach na napoje z tworzyw sztucznych, specyfikacji dotyczących oznakowania, które należy umieścić na niektórych produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, metody obliczania i weryfikacji celu w zakresie zbierania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, dla których to produktów wyznaczone zostały odrębne cele w zakresie selektywnej zbiórki, oraz formatu zgłaszania danych i informacji dotyczących wykonywania niniejszej dyrektywy. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹.
- (34) Należy zezwolić państwom członkowskim na wykonanie niektórych przepisów niniejszej dyrektywy w drodze umów zawieranych między właściwymi organami a zainteresowanymi sektorami gospodarki, pod warunkiem spełnienia określonych wymogów.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (35) Walka z zaśmiecaniem to wspólne zadanie właściwych organów, producentów i konsumentów. Organy publiczne, w tym instytucje Unii, powinny stanowić wzór postępowania w tym względzie.
- (36) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapobieganie wpływowi niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, produktów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych oraz narzędzi poławowych zawierających tworzywa sztuczne na środowisko i zdrowie człowieka oraz zmniejszanie tego wpływu, a także zachęcanie do przechodzenia na gospodarkę o obiegu zamkniętym, w tym wspieranie innowacyjnych i zrównoważonych modeli biznesowych, produktów i materiałów, co przyczyni się także do efektywnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cele

Celami niniejszej dyrektywy są zapobieganie wpływowi niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, w szczególności na środowisko wodne, i na zdrowie człowieka oraz zmniejszanie tego wpływu oraz zachęcanie do przechodzenia na gospodarkę o obiegu zamkniętym z innowacyjnymi i zrównoważonymi modelami biznesowymi, produktami i materiałami, co przyczyni się także do efektywnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wymienionych w załączniku produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, do produktów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych i do narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne.
2. W przypadkach, gdy niniejsza dyrektywa jest sprzeczna z dyrektywą 94/62/WE lub 2008/98/WE, pierwszeństwo ma niniejsza dyrektywa.

Artykuł 3

Definicje

Na potrzeby niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „tworzywo sztuczne” oznacza materiał składający się z polimeru zgodnie z definicją w art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane;
- 2) „produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych” oznacza produkt, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony;
- 3) „oksydegradowalne tworzywo sztuczne” oznacza materiały z tworzyw sztucznych zawierające dodatki, które pod wpływem utleniania prowadzą do rozpadu tych materiałów na mikrofragmenty lub do ich rozkładu chemicznego;
- 4) „narzędzia połowowe” oznaczają sprzęt wykorzystywany w rybołówstwie lub akwakulturze w celu lokalizowania, chwytania lub hodowli żywych zasobów morza lub sprzęt pływający na powierzchni morza i stosowany do wabienia i chwytania lub hodowli takich żywych zasobów morza;

- 5) „narzędzia połowowe stanowiące odpady” oznaczają narzędzia połowowe wchodzące w zakres definicji odpadów zawartej w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE, w tym wszelkie oddzielne elementy, substancje lub materiały, które w momencie wyrzucenia, w tym porzucenia lub utraty, takich narzędzi połowowych stanowiły ich część lub były do nich przymocowane;
- 6) „wprowadzanie do obrotu” oznacza pierwsze udostępnienie produktu na rynku państwa członkowskiego;
- 7) „udostępnianie na rynku” oznacza dostarczanie produktu na rynek państwa członkowskiego do celów dystrybucji, stosowania lub użytkowania w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;
- 8) „norma zharmonizowana” oznacza normę zharmonizowaną zgodnie z definicją w art. 2 pkt 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;
- 9) „odpady” oznaczają odpady zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE;
- 10) „system rozszerzonej odpowiedzialności producenta” oznacza system rozszerzonej odpowiedzialności producenta zgodnie z definicją w art. 3 pkt 21 dyrektywy 2008/98/EC;

11) „producent” oznacza:

- a) osobę fizyczną lub prawną, mającą siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, która – bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą umów zawieranych na odległość zgodnie z definicją w art. 2 pkt 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE¹ – zajmuje się zawodowo produkcją, napełnianiem, sprzedażą lub wywozem i wprowadzaniem do obrotu w tym państwie członkowskim produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, napełnionych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, niebędącą osobą prowadzącą działalność połowową zgodnie z definicją w art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013²; lub
- b) osobę fizyczną lub prawną, mającą siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, która zajmuje się zawodowo, w innym państwie członkowskim, sprzedażą bezpośrednio prywatnym gospodarstwom domowym lub użytkownikom niebędącym prywatnymi gospodarstwami domowymi, za pomocą umów zawieranych na odległość zgodnie z definicją w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, napełnionych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, niebędącą osobą prowadzącą działalność połowową zgodnie z definicją w art. 4 pkt 28 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013;

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

- 12) „zbieranie” oznacza zbieranie zgodnie z definicją w art. 3 pkt 10 dyrektywy 2008/98/WE;
- 13) „selektywna zbiórka” oznacza selektywną zbiórkę zgodnie z definicją w art. 3 pkt 11 dyrektywy 2008/98/WE;
- 14) „przetwarzanie” oznacza przetwarzanie zgodnie z definicją w art. 3 pkt 14 dyrektywy 2008/98/WE;
- 15) „opakowania” oznaczają opakowania zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1 dyrektywy 94/62/WE;
- 16) „tworzywo sztuczne ulegające biodegradacji” oznacza tworzywo sztuczne zdolne do fizycznego, biologicznego rozkładu prowadzącego ostatecznie do jego rozkładu na dwutlenek węgla (CO₂), biomasę i wodę i które, zgodnie z europejskimi normami dotyczącymi opakowań, nadaje się do odzysku poprzez kompostowanie i fermentację beztlenową;
- 17) „portowe urządzenia do odbioru odpadów” oznaczają portowe urządzenia do odbioru odpadów zgodnie z definicją w art. 2 lit. e) dyrektywy 2000/59/WE;
- 18) „wyroby tytoniowe” oznaczają wyroby tytoniowe zgodnie z definicją w art. 2 pkt 4 dyrektywy 2014/40/UE.

Artykuł 4
Zmniejszenie stosowania

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu osiągnięcia ambitnego i trwałego zmniejszenia stosowania wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, zgodnie z ogólnymi celami unijnej polityki dotyczącej odpadów, w szczególności w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów, co ma doprowadzić do odwrócenia w znacznym stopniu tendencji wzrostowych związanych ze stosowaniem tych produktów. Środki te mają prowadzić do osiągnięcia do 2026 r., w porównaniu z 2022 r., mierzalnego, ilościowego zmniejszenia stosowania wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na terytorium danego państwa członkowskiego.

Do dnia ... [dwa lata od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] państwa członkowskie przygotowują opis środków przyjętych przez nie na podstawie akapitu pierwszego, notyfikują ten opis Komisji i podają go do wiadomości publicznej. Państwa członkowskie uwzględniają środki przedstawione w opisie w planach lub programach, o których mowa w art. 11, przy okazji najbliższej aktualizacji tych planów lub programów zgodnie z odpowiednimi aktami ustawodawczymi Unii dotyczącymi tych planów lub programów, lub są ujmowane w jakichkolwiek innych programach stworzonych specjalnie do tego celu.

Środki te mogą obejmować krajowe cele w zakresie zmniejszenia stosowania, środki zapewniające udostępnianie konsumentowi końcowemu w punkcie sprzedaży produktów wielokrotnego użytku stanowiących alternatywę dla wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, instrumenty ekonomiczne, takie jak instrumenty zapewniające, aby te produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych nie były bezpłatnie wydawane konsumentowi końcowemu w punkcie sprzedaży i umowy, o których mowa w art. 17 ust. 3. Państwa członkowskie mogą nałożyć ograniczenia rynkowe na zasadzie odstępstwa od art. 18 dyrektywy 94/62/WE w celu zapobiegania zaśmiecaniu tymi produktami, tak by zapewnić ich zastępowanie produktami alternatywnymi wielokrotnego użytku lub niezawierającymi tworzyw sztucznych. Środki te mogą się różnić w zależności od wpływu, jaki te produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wywierają na środowisko w całym ich cyklu życia, w tym gdy zostały pozostawione w miejscach do tego nieprzeznaczonych.

Środki przyjęte zgodnie z niniejszym ustępem muszą być proporcjonalne i niedyskryminujące. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych środkach zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535¹, gdy ta dyrektywa tego wymaga.

¹ Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1).

W celu spełnienia wymogów akapitu pierwszego niniejszego ustępu każde państwo członkowskie monitoruje wymienione w części A załącznika produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które zostały wprowadzone do obrotu oraz podjęte środki służące zmniejszeniu stosowania i składa Komisji sprawozdania z postępów, zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i art. 13 ust. 1, w celu ustanowienia wiążących unijnych celów ilościowych w zakresie zmniejszenia stosowania.

2. Do dnia ... [18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający metodę obliczania i weryfikacji ambitnego i trwałego zmniejszenia stosowania wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Taki akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Artykuł 5

Ograniczenia w zakresie wprowadzania do obrotu

Państwa członkowskie zakazują wprowadzania do obrotu wymienionych w części B załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz produktów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych.

Artykuł 6
Wymogi dotyczące produktu

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wymienione w części C załącznika produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, których zakrętki i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych, mogły być wprowadzane do obrotu tylko wtedy, gdy te pokrywki i wieczka pozostają przymocowane do pojemników podczas etapu zamierzonego użytkowania produktu.
2. Do celów niniejszego artykułu metalowych zakrętek i wieczek z uszczelką z tworzyw sztucznych nie uznaje się za wykonane z tworzyw sztucznych.
3. Do dnia... [trzy miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja zwraca się do europejskich organizacji normalizacyjnych o opracowanie norm zharmonizowanych dotyczących wymogu, o którym mowa w ust. 1. Normy te uwzględniają w szczególności konieczność zapewnienia niezbędnego poziomu wytrzymałości, niezawodności i bezpieczeństwa zamknięć pojemników na napoje, w tym na napoje gazowane.
4. Od daty publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesień do norm zharmonizowanych, o których mowa w ust. 3, domniemywa się, że produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o których mowa w ust. 1, które są zgodne z tymi normami lub ich częściami, są zgodne z wymogiem określonym w ust. 1.

5. W odniesieniu do butelek na napoje wymienionych w części F załącznika, każde państwo członkowskie zapewnia, aby:

- a) od 2025 r. butelki na napoje wymienione w części F załącznika, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu („butelki PET”), zawierały co najmniej 25 % tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, obliczane jako średnia dla wszystkich butelek PET wprowadzonych do obrotu na terytorium danego państwa członkowskiego; oraz
- b) od 2030 r. butelki na napoje wymienione w części F załącznika zawierały co najmniej 30 % tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, obliczane jako średnia dla wszystkich takich butelek na napoje wprowadzonych do obrotu na terytorium danego państwa członkowskiego.

Do dnia 1 stycznia 2022 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze określające zasady obliczania i weryfikacji celów ustanowionych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Artykuł 7
Wymogi dotyczące oznakowania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy wymieniony w części D załącznika produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, który został wprowadzony do obrotu, był opatrzony widocznym, czytelnym i nieusuwalnym oznakowaniem na opakowaniu lub na samym produkcie informującym konsumentów o:
 - a) odpowiednich metodach gospodarowania odpadami w przypadku tego produktu lub niewskazanych sposobach unieszkodliwiania odpadów w przypadku tego produktu – zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami; oraz
 - b) obecności tworzyw sztucznych w tym produkcie i o wynikającym z tego negatywnym wpływie na środowisko zaśmiecania lub innych nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów w przypadku tego produktu.

Komisja ustanawia, zgodnie z ust. 2, zharmonizowane specyfikacje dotyczące oznakowania.

2. Do dnia ... [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja przyjmuje akt wykonawczy ustanawiający zharmonizowane specyfikacje dotyczące oznakowania, o którym mowa w ust. 1; specyfikacje te:

- a) przewidują, że oznakowanie wymienionych w części D pkt 1, 2 i 3 załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych umieszcza się na opakowaniu handlowym lub opakowaniu zbiorczym tych produktów. Jeśli wiele towarów jednostkowych jest grupowanych w miejscu zakupu, każdy towar jednostkowy musi być opatrzony oznakowaniem na swoim opakowaniu. Oznakowanie nie jest wymagane w przypadku opakowań, których powierzchnia jest mniejsza niż 10 cm²;
- b) przewidują, że oznakowanie wymienionych w części D pkt 4 załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych umieszcza się na samym produkcie; oraz
- c) uwzględniają istniejące dobrowolne podejścia sektorowe i zwracają szczególną uwagę na potrzebę unikania informacji wprowadzających konsumentów w błąd.

Taki akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

3. Przepisy niniejszego artykułu w odniesieniu do wyrobów tytoniowych mają charakter uzupełniający w stosunku do przepisów ustanowionych w dyrektywie 2014/40/UE.

Artykuł 8
Rozszerzona odpowiedzialność producenta

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie, zgodnie z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE, systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta dla wszystkich wymienionych w części E załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które zostały wprowadzone do obrotu w danym państwie członkowskim.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby producenci wymienionych w części E sekcja I załącznika do niniejszej dyrektywy produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali koszty zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz, o ile nie są już one uwzględnione, następujące koszty:
 - a) koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10 niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do tych produktów;
 - b) koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty infrastruktury i jej funkcjonowania, a następnie koszty transportu tych odpadów i ich przetwarzania; oraz
 - c) koszty sprzątania odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by producenci wymienionych w części E sekcje II i III załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali co najmniej następujące koszty:
- a) koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10, w odniesieniu do tych produktów;
 - b) koszty sprzątania odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania; oraz
 - c) koszty wynikające z gromadzenia danych i sprawozdawczości zgodnie z art. 8a ust. 1 lit. c) dyrektywy 2008/98/WE.

W odniesieniu do wymienionych w części E sekcja III załącznika do niniejszej dyrektywy produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, państwa członkowskie zapewniają, aby producenci pokrywali dodatkowo koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty infrastruktury i jej funkcjonowania, a następnie koszty transportu tych odpadów i ich przetwarzania. Koszty te mogą obejmować utworzenie specjalnej infrastruktury do zbierania odpadów w przypadku tych produktów, na przykład odpowiednich pojemników na odpady w miejscach częstego zaśmiecania.

4. Wskazane w ust. 2 i 3 koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątania odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątania odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób. Z myślą o minimalizacji kosztów administracyjnych państwa członkowskie mogą ustalić wkłady finansowe na rzecz kosztów sprzątania odpadów poprzez ustanowienie odpowiednich, wieloletnich kwot zryczałtowanych.

Komisja, w konsultacji z państwami członkowskimi, publikuje wytyczne odnośnie do kryteriów dotyczących kosztów sprzątania odpadów, o których to kosztach mowa w ust. 2 i 3.

5. Państwa członkowskie w jasny sposób określają role i obowiązki wszystkich odpowiednich zaangażowanych podmiotów.

W odniesieniu do opakowań te role i obowiązki określa się zgodnie z dyrektywą 94/62/WE.

6. Każde państwo członkowskie zezwala producentom mającym siedzibę lub miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, którzy wprowadzają produkty do obrotu w tym państwie członkowskim, na wyznaczenie osoby prawnej lub fizycznej mającej siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium tego państwa członkowskiego jako upoważnionego przedstawiciela do celów wypełniania na jego terytorium obowiązków producenta w zakresie systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta.

7. Każde państwo członkowskie zapewnia, by producent mający siedzibę lub miejsce zamieszkania na jego terytorium, który sprzedaje – w innym państwie członkowskim, w którym nie ma siedziby ani miejsca zamieszkania – produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w części E załącznika oraz narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, wyznaczył upoważnionego przedstawiciela w takim innym państwie członkowskim. Upoważniony przedstawiciel jest osobą odpowiedzialną za wypełnienie obowiązków tego producenta, zgodnie z niniejszą dyrektywą, na terytorium takiego innego państwa członkowskiego.
8. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie, zgodnie z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE, systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta dla wprowadzonych do obrotu w danym państwie członkowskim narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne.

Państwa członkowskie, które posiadają wody morskie zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/56/WE, ustanawiają krajowy, minimalny, roczny poziom zbierania do celów recyklingu zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady.

Państwa członkowskie monitorują wprowadzone do obrotu w tych państwach członkowskich narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne oraz monitorują zebrane zawierające tworzywa sztuczne narzędzia połowowe stanowiące odpady i składają Komisji sprawozdania zgodnie z art. 13 ust. 1 niniejszej dyrektywy w celu ustanowienia wiążących unijnych celów ilościowych w zakresie zbierania.

9. W odniesieniu do systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionych zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają, aby producenci narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne pokrywali koszty selektywnej zbiórki zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady, które zostały dostarczone do odpowiednich portowych urządzeń do odbioru odpadów zgodnie z dyrektywą (UE) 2019/...⁺ lub do innych równoważnych systemów zbierania, które nie są objęte zakresem stosowania tej dyrektywy, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania. Producenci pokrywają również koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10, w odniesieniu do narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne.

Wymogi określone w niniejszym ustępie stanowią uzupełnienie wymogów mających zastosowanie do odpadów ze statków połowowych w prawie Unii dotyczącym portowych urządzeń do odbioru odpadów.

Bez uszczerbku dla środków technicznych określonych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 850/98¹ Komisja zwraca się do europejskich organizacji normalizacyjnych o opracowanie zharmonizowanych norm dotyczących projektowania narzędzi połowowych zgodnie z zasadami gospodarki o obiegu zamkniętym, by zachęcać do przygotowania tych narzędzi do ponownego użycia i ułatwiać możliwość recyklingu po zakończeniu eksploatacji.

⁺ Dz.U.: Proszę wstawić numer dyrektywy zawartej w dokumencie PE-CONS 85/18 (2018/0012 (COD)).

¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich (Dz.U. L 125 z 27.4.1998, s. 1).

Artykuł 9
Selektywna zbiórka

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia selektywnej zbiórki do celów recyklingu, tak by:
 - a) do 2025 r. ilość zebranych, stanowiących odpady produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które to produkty wymieniono w części F załącznika, była wagowo równa 77 % takich produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wprowadzonych do obrotu w danym roku;
 - b) do 2029 r. ilość zebranych, stanowiących odpady produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które to produkty wymieniono w części F załącznika, była wagowo równa 90 % takich produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wprowadzonych do obrotu w danym roku.

Ilość wymienionych w części F załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które wprowadzono do obrotu w danym państwie członkowskim, można uznać za równą ilości odpadów powstałych z tych produktów, w tym pozostawionych w miejscach do tego nieprzeznaczonych, w tym samym roku w tym państwie członkowskim.

Aby osiągnąć ten cel, państwa członkowskie mogą między innymi:

- a) ustawić systemy zwrotu kaucji;

- b) ustanowić cele w zakresie selektywnej zbiórki w odniesieniu do odpowiednich systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta.

Akapit pierwszy stosuje się bez uszczerbku dla art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2008/98/WE.

- 2. Komisja ułatwia wymianę informacji i najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w zakresie odpowiednich środków umożliwiających osiągnięcie celów określonych w ust. 1, w tym w zakresie systemów zwrotu kaucji. Komisja podaje do wiadomości publicznej wyniki takiej wymiany informacji i najlepszych praktyk.
- 3. Do dnia ... [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający metodę obliczania i weryfikacji celów w zakresie selektywnej zbiórki, określonych w ust. 1 niniejszego artykułu. Taki akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Artykuł 10

Środki służące upowszechnianiu wiedzy

Państwa członkowskie podejmują środki w celu informowania konsumentów oraz zachęcania ich do odpowiedzialnego zachowania, by zmniejszyć zaśmiecanie pochodzące z produktów objętych niniejszą dyrektywą oraz podejmują środki w celu informowania konsumentów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które to produkty wymieniono w części G załącznika, i użytkowników narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne na temat następujących kwestii:

- a) dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku, systemów ponownego użycia i metod gospodarowania odpadami w przypadku tych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz na temat najlepszych praktyk w zakresie należytego gospodarowania odpadami prowadzonego zgodnie z art. 13 dyrektywy 2008/98/WE;
- b) wpływu na środowisko, w szczególności środowisko morskie, zaśmiecania i innego nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów w przypadku tych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne; oraz
- c) wpływu na sieci kanalizacyjne nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów w przypadku produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Artykuł 11
Koordinacja środków

Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 1 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy każde państwo członkowskie zapewnia, aby środki podejmowane w celu transpozycji i wdrożenia niniejszej dyrektywy stanowiły integralną część programów środków ustanowionych zgodnie z art. 13 dyrektywy 2008/56/WE w przypadku państw członkowskich posiadających wody morskie, programów środków ustanowionych zgodnie z art. 11 dyrektywy 2000/60/WE, planów gospodarki odpadami i programów zapobiegania powstawaniu odpadów ustanowionych zgodnie z art. 28 i 29 dyrektywy 2008/98/WE oraz planów odbioru i zagospodarowania odpadów ustanowionych na mocy dyrektywy (UE) 2019/...⁺ oraz by były z tymi programami i planami zgodne.

Środki podejmowane przez państwa członkowskie w celu transpozycji i wdrożenia art. 4–9 niniejszej dyrektywy muszą być zgodne z unijnym prawem żywnościowym, co ma na celu zapewnienie, by higiena żywności i bezpieczeństwo żywności nie były zagrożone. W odniesieniu do materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością państwa członkowskie zachęcają do stosowania, w miarę możliwości, zrównoważonych produktów alternatywnych dla produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

⁺ Dz.U.: Proszę wstawić numer dyrektywy zawartej w dokumencie PE-CONS 85/18 (2018/0012 (COD)).

Artykuł 12

Specyfikacje i wytyczne dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych

Dokonując oceny, czy do celów niniejszej dyrektywy pojemnik na żywność należy uznać za produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, obok wymienionych w załączniku kryteriów dotyczących pojemników na żywność, decydującą rolę odgrywa to, czy istnieje tendencja do pozostawiania go w miejscach do tego nieprzeznaczonych – z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności.

Do dnia ... [rok od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja publikuje wytyczne, w konsultacji z państwami członkowskimi, w tym w stosownych przypadkach zawierające przykłady produktów, które należy uznać do celów niniejszej dyrektywy za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Artykuł 13

Systemy informowania i sprawozdawczość

1. Za każdy rok kalendarzowy państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania zawierające:
 - a) dane dotyczące wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które wprowadzono do obrotu w danym państwie członkowskim w danym roku, aby wykazać zmniejszenie stosowania zgodnie z art. 4 ust. 1;
 - b) informacje dotyczące środków podjętych przez państwa członkowskie na potrzeby art. 4 ust. 1;

- c) dane dotyczące wymienionych w części F załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które podlegały selektywnej zbiórce w danym państwie członkowskim w danym roku, aby wykazać osiągnięcie celów w zakresie selektywnej zbiórki określonych w art. 9 ust. 1;
- d) dane dotyczące wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady w danym państwie członkowskim w danym roku;
- e) informacje o zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w butelkach na napoje wymienionych w części F załącznika, aby wykazać osiągnięcie celów określonych w art. 6 ust. 5; oraz
- f) dane dotyczące odpadów pochodzących ze stosowania wymienionych w części E sekcja III załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które to odpady zebrano zgodnie z art. 8 ust. 3.

Państwa członkowskie zgłaszają te dane i informacje drogą elektroniczną w terminie 18 miesięcy od zakończenia roku sprawozdawczego, dla którego zostały one zebrane. Dane i informacje są zgłaszane w formacie określonym przez Komisję zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.

Pierwszym okresem sprawozdawczym jest rok kalendarzowy 2022, z wyjątkiem akapitu pierwszego lit. e) i f), w przypadku których pierwszym okresem sprawozdawczym jest rok kalendarzowy 2023.

2. Do danych i informacji zgłaszanych zgodnie z niniejszym artykułem państwa członkowskie dołączają sprawozdanie z kontroli jakości. Dane i informacje są zgłaszane w formacie określonym przez Komisję zgodnie z ust. 4.
3. Komisja dokonuje przeglądu danych i informacji zgłoszonych zgodnie z niniejszym artykułem i publikuje sprawozdanie dotyczące wyników tego przeglądu. Sprawozdanie to zawiera ocenę organizacji zbierania danych i informacji, źródeł danych i informacji i metody stosowanej przez państwa członkowskie, jak również kompletności, rzetelności, aktualności oraz spójności tych danych i informacji. Ocena może zawierać konkretne zalecenia dotyczące usprawnień. Przedmiotowe sprawozdanie jest sporządzane po pierwszym zgłoszeniu danych i informacji przez państwa członkowskie, a następnie w odstępach określonych w art. 12 ust. 3c dyrektywy 94/62/WE.
4. Do dnia ... [18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające format zgłaszania danych i informacji zgodnie z ust. 1 lit. a) i b) i ust. 2 niniejszego artykułu.

Do dnia ... [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające format zgłaszania danych zgodnie z ust. 1 lit. c) i d) i ust. 2 niniejszego artykułu.

Do dnia 1 stycznia 2022 r. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające format zgłaszania danych i informacji zgodnie z ust. 1 lit. e) i f) i ust. 2 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2. Należy wziąć pod uwagę format opracowany na podstawie art. 12 dyrektywy 94/62/WE.

Artykuł 14

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy oraz podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do dnia ... [2 lata od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy], a także powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 15
Ocena i przegląd

1. Komisja dokonuje oceny niniejszej dyrektywy do dnia ... [osiem lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Ocena ta oparta jest na informacjach dostępnych zgodnie z art. 13. Państwa członkowskie dostarczają Komisji wszelkich dodatkowych informacji potrzebnych do dokonania oceny i przygotowania sprawozdania, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.
2. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące najważniejszych ustaleń oceny dokonanej zgodnie z ust. 1. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy. W stosownych przypadkach we wniosku określa się wiążące cele ilościowe w zakresie zmniejszenia stosowania oraz określa się wiążące poziomy zbierania narzędzi połowowych stanowiących odpady.
3. Sprawozdanie obejmuje:
 - a) ocenę potrzeby przeprowadzenia przeglądu załącznika zawierającego wykaz produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w tym w odniesieniu do zakrętek i wieczek wykonanych z tworzyw sztucznych stosowanych w szklanych i metalowych pojemnikach na napoje;

- b) studium wykonalności dotyczące ustanowienia wiążących poziomów zbierania narzędzi połowowych stanowiących odpady i wiążących unijnych celów ilościowych w zakresie zmniejszenia stosowania, w szczególności, wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, z uwzględnieniem poziomów stosowania i już osiągniętego zmniejszenia stosowania w państwach członkowskich;
- c) ocenę zmian w materiałach stosowanych w objętych niniejszą dyrektywą produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, a także nowych wzorców stosowania i nowych modeli biznesowych opartych na alternatywnych produktach wielokrotnego użytku; tam, gdzie to możliwe, obejmuje to całościową analizę cyklu życia, by ocenić wpływ na środowisko takich produktów i produktów alternatywnych; oraz
- d) ocenę postępów naukowo-technicznych w zakresie kryteriów lub normy dotyczących biodegradowalności w środowisku morskim mających zastosowanie do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy i ich zamienników jednorazowego użytku, które zapewniają całkowity rozkład na dwutlenek węgla (CO₂), biomasę i wodę w czasie wystarczająco krótkim, aby te tworzywa sztuczne nie były szkodliwe dla organizmów morskich i nie dochodziło do ich kumulacji w środowisku.

4. W ramach oceny przeprowadzonej zgodnie z ust. 1 Komisja dokonuje przeglądu podjętych w związku z niniejszą dyrektywą środków dotyczących wymienionych w części E sekcja III załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i przedstawia sprawozdanie zawierające najważniejsze ustalenia. Sprawozdanie zawiera również analizę wariantów odnośnie do wiążących środków służących zmniejszeniu ilości odpadów pochodzących ze stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które to produkty wymieniono w części E sekcja III załącznika, w tym możliwość ustanowienia wiążących poziomów zbierania dla tych odpadów. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy.

Artykuł 16

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 39 dyrektywy 2008/98/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 17
Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia ... [2 lata od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Jednocześnie państwa członkowskie stosują środki niezbędne do wykonania:

- art. 5 – od dnia ... [2 lata od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy],
- art. 6 ust. 1 – od dnia ... [5 lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy],
- art. 7 ust. 1 – od dnia ... [2 lata od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy],
- art. 8 – do dnia 31 grudnia 2024 r., a w odniesieniu do systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionych przed dniem 4 lipca 2018 r. i w odniesieniu do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części E sekcja III załącznika – do dnia 5 stycznia 2023 r.

Przyjęte przez państwa członkowskie przepisy, o których mowa w niniejszym ustępie, zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odesłania określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.
3. Pod warunkiem osiągnięcia ustanowionych w art. 4 i 8 celów i zadań w zakresie gospodarowania odpadami, państwa członkowskie mogą dokonać transpozycji przepisów określonych w art. 4 ust. 1 i w art. 8 ust. 1 i 8, z wyjątkiem w zakresie wymienionych w części E sekcja III załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w drodze umów zawieranych między właściwymi organami a zainteresowanymi sektorami gospodarki.

Umowy takie muszą spełniać następujące wymogi:

- a) być możliwe do wyegzekwowania;
- b) określać cele i odpowiadające im terminy realizacji;
- c) być publikowane się w krajowych dziennikach urzędowych lub w dokumentach urzędowych, które są w równym stopniu dostępne dla opinii publicznej, i być przekazywane Komisji;
- d) wyniki osiągnięte w ramach umowy są regularnie monitorowane, przekazywane właściwym organom i Komisji oraz podawane do publicznej wiadomości na warunkach określonych w umowie;

- e) właściwe organy ustanowią przepisy służące badaniu postępów osiągniętych w ramach umowy; oraz
- f) w przypadku nieprzestrzegania umowy państwa członkowskie wprowadzą w życie odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy za pomocą środków ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 19

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Część A

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 4
dotyczącym zmniejszenia stosowania

- 1) Kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- 2) pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która:
 - a) jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz
 - c) jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie,

w tym pojemniki na żywność typu *fast food* lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Część B

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 5
dotyczącym ograniczeń w zakresie wprowadzania do obrotu

- 1) Patyczki higieniczne, z wyjątkiem patyczków objętych zakresem stosowania dyrektywy Rady 90/385/EWG¹ lub dyrektywy Rady 93/42/EWG²;
- 2) sztućce (widelce, noże, łyżki, pałeczki);
- 3) talerze;
- 4) słomki, z wyjątkiem słomek objętych zakresem stosowania dyrektywy 90/385/EWG lub dyrektywy 93/42/EWG;
- 5) mieszadła do napojów;
- 6) patyczki mocowane do balonów i służące do tego, by balony się na nich opierały, w tym mechanizmy tych patyczków, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów;

¹ Dyrektywa Rady 90/385/EWG z dnia 20 czerwca 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do wyrobów medycznych aktywnego osadzania (Dz.U. L 189 z 20.7.1990, s. 17).

² Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych (Dz.U. L 169 z 12.7.1993, s. 1).

- 7) pojemniki na żywność wykonane z polistyrenu ekspandowanego, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która:
- a) jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz
 - c) jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie,
- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;
- 8) wykonane z polistyrenu ekspandowanego pojemniki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka;
- 9) wykonane z polistyrenu ekspandowanego kubki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka.

Część C

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 6 ust. 1–4
dotyczącym wymogów dotyczących produktów

- 1) Pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, ale nie:
 - a) szklane lub metalowe pojemniki na napoje, których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych;
 - b) pojemniki na napoje przeznaczone i wykorzystywane do mającej płynną postać żywności specjalnego przeznaczenia medycznego zgodnie z definicją w art. 2 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013¹.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała oraz uchylające dyrektywę Rady 92/52/EEG, dyrektywy Komisji 96/8/WE, 1999/21/WE, 2006/125/WE i 2006/141/WE, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 41/2009 i (WE) nr 953/2009 (Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 35).

Część D

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 7
dotyczącym wymogów dotyczących oznakowania

- 1) Podpaski higieniczne, tampony oraz aplikatory do tamponów;
- 2) chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego;
- 3) wyroby tytoniowe z filtrami i filtry sprzedawane do używania z wyrobami tytoniowymi;
- 4) kubki na napoje.

Część E

I. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 8 ust. 2
dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta

- 1) Pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która:
 - a) jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz

- c) jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie,

w tym pojemniki na żywność typu *fast food* lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;

- 2) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;
- 3) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, ale nie szklane lub metalowe pojemniki na napoje, których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych;
- 4) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- 5) lekkie plastikowe torby na zakupy zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1c) dyrektywy 94/62/WE.

II. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 8 ust. 3
dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta

- 1) Chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego;
- 2) balony, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów.

III. Inne produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 8 ust. 3
dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta

Wyroby tytoniowe z filtrami i filtry sprzedawane do używania z wyrobami tytoniowymi.

Część F

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 9
dotyczącym selektywnej zbiórki i art. 6 ust. 5 dotyczącym wymogów dotyczących produktów

Butelki na napoje o pojemności do trzech litrów, w tym ich zakrętki i wieczka, ale nie:

- a) szklane lub metalowe butelki na napoje, których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych,
- b) butelki na napoje przeznaczone i wykorzystywane do mającej płynną postać żywności specjalnego przeznaczenia medycznego zgodnie z definicją w art. 2 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 609/2013.

Część G

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 10 dotyczącym upowszechniania wiedzy

- 1) Pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która:
 - a) jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz
 - c) jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie,w tym pojemniki na żywność typu *fast food* lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;
- 2) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;

- 3) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, ale nie szklane lub metalowe pojemniki na napoje, których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych;
 - 4) kubki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka;
 - 5) wyroby tytoniowe z filtrami i filtry sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi;
 - 6) chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i przednio nawilżone chusteczki do użytku domowego;
 - 7) balony, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów;
 - 8) lekkie plastikowe torby na zakupy zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1c) dyrektywy 94/62/WE;
 - 9) podpaski higieniczne, tampony oraz aplikatory do tamponów.
-